

M. de Cazalès qui m' appelle un bavard.» ή ἀπάντησις αὗτη ἀναμνησκεις ἡμίν τὴν ἔτι μᾶλλον ὑπερτέρων τῆς ἀρχαιοτάτης τῶν προγόνων ἡμῶν ἐποχῆς ἀπάντησιν, διτε εἰς τὸ ῥάπισμα τοῦ θρασέως Εὐρυθιάδου δύσνουσκαὶ μεγαλόφρων Θεμιστοκλῆς ἀπήντα ὑπερφάνως τὸ περίφημον ἐκεῖνο ἀπάταξον μὲν, ἀκουσον δὲν διποινικὸς τέλος κώδηξ δέκδοθεις τὴν 25 Σεπτεμβρίου τοῦ 1791 κατεδίκαζε καὶ οὗτος τὴν μονομαχίαν αὐστηροτάτας ἐπιβάλλων ποινὰς αὐτὸς τέλος διεις σραγεῖον μεταβαλὼν τὴν ἀνθρωπότητα βούταπάτης, καὶ οὕτος, ως δῆρως τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου Ἐρρίκος, ἐφείσθη τοῦ αἵματος τοῦ ἀπὸ τῆς μονομαχίας ἰχεομένου, καὶ ἐν τῷ ποινικῷ αὐτοῦ κώδικι τῷ κατὰ τὸ 1810 ἐκδοθέντι, καθιέρου τὴν ἀρχὴν διτε διμονομάχος ἵσεσθαι πρὸς τὸν φονέα, καὶ ἐπιβάλλονται αὐτῷ αἱ ἐπὶ τοῦ φόνου ποιναῖ.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ η ἱστορικὴ ἀνάπτυξις τῆς μονομαχίας ἔξι, ἦς καταδικούνεται, διτε ἀπὸ Βαρβάρων προσῆθεν, εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς Βενετίας ἐπιβολῆς τῶν Βαρβάρων ἐθίμων τὴν μετάδοσιν τῆς δρείλει, καὶ τέλος μόνον οἱ ἀρνηταὶ τῆς λογικῆς καὶ ἀδειὲς τῆς ἀληθοῦς γνώσεως τοῦ προστάτου τῆς τιμῆς, αὐτοὶ μόνοι ἔξακολουθούσιν ἀναγνωγωρίζοντες τὸ ἀσπαστὸν τῆς ὑπάρξεώς της.

Δ. Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΙΕΝΙΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

(Συνέχ. Ἡδε φύλλ. Θ').

Δέν ἔβλεπον νῦν κατὰ πρῶτον τὰ περίφημα ταῦτα τεχνουργῆματα, πλὴν μετ' ἔκστάσεως τὰ ἔθεωρον καὶ πάλιν, καθότι καίτοι ἡμην νεώτατος καὶ ἄνευ πείρας εἰσέτι οἱ τὰ τῆς τέχνης, μοὶ

ἔφαίνετο δύμας διτε ἀνεύρισκον πάντοτε ἐν αὐτοῖς θαυμασίας λέπτομερείας. Μεταξὺ τῶν ἀριστοργημάτων τούτων, κατέχει ἔξαιρετικὴν θέσιν δι μαρμάρινος τοῦ ναοῦ ἀμβων, ἔξασιον ἔργον τοῦ Νικολάου τοῦ ἐκ Πίσσης (Nicola Pisano), διτε ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ δι πρῶτος καὶ δι μόνος ἐπανορθωτὴς τῆς τέχνης ἐν Εὐρώπῃ. Δὲν γινώσκεται ἀκριβῶς τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἀλλὰ θεωρίας ἀνήκει εἰς τὸν ΙΙ'. αἰῶνα, οὕτε κατηγέτο ἀπὸ τεχνιτῶν, διότι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ εἴτε ἐνησχολήθησαν περὶ τὰ ἴδια, εἴτε κατέσχον δημόσια ἀξιώματα· μάλιστα δὲ δι πάππος αὐτοῦ ἦν συμβολαιογράφος. Οὐχὶ ἀπορος ἐντεῦθεν τυγχάνων, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇ πρὸς ἀπολαυὴν τῶν πρὸς ζωάρκειαν μέσων· ως ἐκ τούτου ἐλαυνόμενος μπὸ τῆς ἀκαθέκτου δρμῆς τοῦ πνεύματός του, σπουδάζων τὰ ἀρχαῖα τῆς γλυπτικῆς ἔργα, ἐν τε τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν Ρώμῃ, καὶ ἐνασχολούμενος περὶ τὴν πλαστικὴν, τότε μόνον ἐπεχείρησε δημόσια ἔργα, ως φαίνεται, διταν ἡθάνθητο εἰστὸν ἵκανὸν νὰ ἀνυψωθῇ ὑπεράνω τῶν συγχρόνων του· καὶ πράγματι μεγίστη οὐπάρχει ἡ μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ τότε καροῦ καὶ τῆς τοῦ Νικολάου διάστασις.

Ως καὶ ἐν Ἑλλάδι, οὕτω καὶ ἐν Ρώμῃ αἱ τέχναι κατέπεσον ἔνεκα τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν. Η κατάστασις αὐτη ἔξηκολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα, ἀν καὶ οἱ Βαρβάροι, οἱ εἰσβαλόντες εἰς Ἰταλίαν οὐ μόνον δὲν κατέστρεψαν τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἀλλὰ μάλιστα διὰ διαταγμάτων ἐπειράθησαν νὰ τὰ διατηρήσωσι. Τῆς αὐτοκρατορίας μετακομισθείσης εἰς Κωνσταντινούπολιν, μετηνέχθησαν ἐκεῖ καὶ αἱ τέχναι, ἀλλὰ προέσσιν πάντοτε πρὸς τὸ χείρον, τὴν δὲ καλλιτεχνίαν ἀντικατέστησεν ἡ πολυτέλεια τοῦ ἔργου καὶ τῆς ὅλης. Πρὸς χείρονα τύχην τῶν τεχνῶν, οἱ βυζαντίνοι ἡσαν τοσοῦτον εἰσέτι ἀμαθεῖς καὶ ἀμοιροι· Ἰδεῶν περὶ τὰς τέχνας, ὥστε ἐπίστευον διτε τὰ ἔξι Ἰταλίας μπὸ τοῦ Κων-

σταντίνου μετακομισθέντα ἀριστουργήματα εἶχον ἐν ἔχυτοῖς μαγικάς ιδιότητας· ὡς ἐκ τούτου, ἀντὶ νὰ λαμβάνωσιν αὐτὰ ὡς ὑπογραμμὸν πρὸς θελτίωσιν τῶν ίδίων ἔργων, τὰ ἔθεωρουν μὲν δύμα δυσειδείμονίας καὶ φόβου. Όταν δὲ οἱ Βιζαντινοὶ ἐν διαφόροις περιπτώσεσι μετέβησαν εἰς Ἰταλίαν, ἐκδύμισαν μὲν σὺν ἔχυτοῖς καὶ τὸ ὑφός των, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς χειροτέρευσιν ἢ θελτίωσιν τῶν τεχνῶν, καθόσον εἰς τὰ τῶν τεχνιτῶν ἵταλῶν ἐλαττώματα προσετέθησαν καὶ τὰ τῶν Βιζαντινῶν. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τῆς τέχνης, ὁ Νικόλαος διὰ γιγαντιαίας ἀσχύνος· ἢ ἀπέδωκε ζωὴν δεῖξας διὰ τῶν ἔργων του τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ σμίλη δῦνησούμενη ὑπὸ δημιουργοῦ πνεύματος. Ἐργα αὐτοῦ ἀξιοθάμαστα μαρτυροῦντα τὴν δαιμόνιον τοῦ ἀνδρὸς ἱκανότητα, παραλειπομένων πολλῶν ἄλλων, εἰσὶν ὁ ἄμβων τοῦ θαυματηροῦ τῆς Πίσης τελειοποιηθεὶς κατὰ τὸ 1260 ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς:

Anno milleno bis centum bisque triceno
Hoc opus insigne sculpsit Nicola Pisanus
Laudetur digne tam bene docta manus

ὁ ἄμβων τῆς μητροπόλεως τῆς Σιένης ἐκτελεσθεὶς συνεπέϊα συμβολάιου, συνομολογθέντος μεταξὺ τοῦ ἐπιστάτου τῆς ἐκκλησίας μοναχοῦ Μιλάνου καὶ αὐτοῦ τοῦ Νικολάου, πρὸς ὃν pro suo salario et mercede sui laboris (πρὸς ἀντιμεσθίαν καὶ ἀμοιβὴν τοῦ ἔργου του) ἐδίδοντο ὀκτὼ σολδία ἀντιστοιχούντα πρὸς ὀκτὼ λίρας ἵταλικάς καθ' ἡμέραν, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ἔργατας σολδία ἔξι καὶ εἰς τὸν υἱόν του Ἰωάννην, θουλόμενον νὰ συνεργασθῇ, σολδία τέσσαρα, ἐνῷ οἱ ἀναγκαῖοι λίθοι καὶ αἱ στήλαι· ἡ γοράσθησαν ἀντὶ 65 πισσῶν λιρῶν—ἢ ἐν Βονιφάτιον καὶ ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἀγ. Δομινίκου λάρναξ ἐπεξεργασθεῖσα πιθανῶς μεταξὺ τοῦ 1260 καὶ 1265—τὰ ἀνάγλυφα, ἀτινα θεωροῦνται τεραστία, τῆς πρόψεως· τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Ὁρβείστου, οὗτινος ἡ οἰκοδομὴ ἤρξατο τὸ 1290.

Διὰν διεξοδικὸν καὶ ἐκτὸς τῶν δρίσιν τῶν ἀναμνήσεων τούτων θὰ ἔτοι Βεβαίως· ἡ περιγραφὴ τῶν μνησθέντων ἔργων περιορίζομει ὅθεν εἰς δλίγα τινὰ περὶ τοῦ ἄμβωνος τῆς Σιένης, ἐνώπιον τοῦ διπολού διετέλουν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἔγει οὖτος ὀκταγώνιον σχῆμα καὶ ἐρείπεται ἐπὶ ἐννέα κιονών, τοῦ ἑνὸς τούτου ὑποστηρίζοντος τὸ κέντρον, τῶν δὲ ἑτέρων ὀκτώ τὰς ὀκτώ γωνίας αὐτοῦ. Ἐκ τῶν ὀκτώ τούτων τέσσαρες βαστάζονται ὑπὸ λεόντων καὶ λεαινῶν, ἔκεινων μὲν κρατούντων μίαν ἔλαφον καὶ ἔνα ἵππον, τούτων δὲ θηλαζούσων τοὺς ἴδιους σκύμνους. Ὄπεράγε τῶν κιανοκράνων ἴστανται ἀγάλματα ἀποτελούντα τὰς διαιρέσεις τοῦ ἄμβωνος, οὕτωνος τὸ μὲν τῶν προσώπων παρέχει εἰσόδον εἰς αὐτὸν διὰ τῆς κλίμακος, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπτὰ παριστῶσιν αὐτὰς ἔκσινας τὰς ἴστοριογραφίας τοῦ ἄμβωνος τῆς Πίσης, τελειωτέρας ὅμως, τούτεστι τὴν Γέννησιν, τὴν προσκύνησιν τῶν Μάγων, τὴν εἰς Αἴγυπτον φυγὴν, τὴν σφαγὴν τῶν νηπίων, τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν δευτέραν παρουσίαν, ταύτην εἰς δύο πρόσωπα διαλαμβανομένην, τοῦ μὲν παριστῶντος τοὺς ἑκλεκτούς, τοῦ δὲ τοῦ κατηραμένους. Πλουσίως ἐγκεχαραγμένα εἰσὶ τὰ κοσμήματα τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ εἴδους, ἔχοντος σχῆμα φυλλωμάτων καὶ δόδοντων, εἰς δὲ τὰ περιζώματα καὶ εἰς τὰς γωνίας τῶν τόξων εἰσὶ προσκολλημένοι καλλωπισμοὶ κεχρυσωμένου κρυστάλλου, ἔργον περιφήμου τινος ὑποποιοῦ, Παστορίου δομομάζομένου, ἀνταμειφθέντος μὲ λίρας 98 καὶ 8 κατὰ τὰ ἔγγραφα τῆς ἐκκλησίας. Ἡ κλίμαξ εἶναι καὶ αὐτὴ κομψοτάτη, ἀλλὰ φίνεται ἔργον νεωτέρας ἐποχῆς. Οἱ θεωρῶν τὰς εἰκόνας τοῦ ἄμβωνος τούτου θαυμάζει Βεβαίως τὸ γιγαντιαῖον βῆμα, δι' οὗ δὲ Νικόλαος προήγαγε τὴν γλυπτήν, καὶ ἀναγκάζεται νὰ δομογήσῃ ὅτι εὔρος ὑπῆρξεν δὲ πρόδρομος τοῦ μεγάλου καὶ τεραστίου ἀνδρὸς, δοτις μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ἢ δλίγον πλέον ἐκατοστατηρίδος εἰς ἔν συναγωγῶν τὰ

διεσπαρμένα της ιταλικής γλώσσης μέλη, τὴν δὲ ιταλικὴν ποίησιν ἀφρενώσεις, προεξειρόντες τὴν ιταλικὴν ἐνότητα καὶ τὴν τοῦ ιταλικοῦ έθνους ἔξανδρωσιν.

Ιστάμην λοιπὸν περιεργαζόμενος τὰς τοῦ ἄμβωνος παραδόξους τεχνουργίας, ὅταν εἶδον προσερχομένην νεάνιδα ὑπὸ ἄλλης παρακολουθουμένην νεάνιδος. Τὸ φόρεμα τῆς μὲν, προφανῶς οὕτως τῆς κυρίας, ἦν ἐκ λευκῆς μουσοδίλης, πεποικιλμένης διὰ κλάδων καὶ ἀνθέων, εἷχε κατὰ τὸν τότε συρμὸν τὰς χειρίδας ἀνοικτὰς καὶ πλατείας, ἐξ' ὧν ἔξηροντο δύο θαυμασίως τετορυευμένοι βραχίονες, ὧν αἱ χεῖρες ἐσκεπάζοντο ὑπὸ σπαδοειδῶν χειροκτίων, συνεστέλλετο ἐν τῇ δεφρί διὰ ροδοχόρου ταινίας συφιγγομένης ὑπὸ κεχυσωμένης καὶ ἐν μελανῷ χρώματι μεμαλθημένης πόρπης, κατήρχετο ἐντεῦθεν στηλιδωτὸν καὶ διὰ ὑψηλοῦ καὶ πολυπτύχου κρασπέδου προσήγγιζε τὸ ἔδαφος, διπερ ἐφρίνετο πατούμενον ὅπὸ δύο βραχέων καὶ εὐ μέρφων ποδίσκων ἐγκλειομένων εἰς κουψὴ πέδιλα, κρατούμενα ὑπὸ ταινίῶν διασταυρουμένων ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ στενόματος τοῦ ποδός. Σηρικὸν ἐλαφρὸν περιώμιον περιέπτυσσεν αὐτὴν, καὶ πίλος ἐκ λευκοῦ ροτυδώδους μεταξίου ὑφάσματος, ἀνθοστόλιστος εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πόδες τοὺς κροτάφους μέρη, περιεζώνυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, ἐξ ἡς ἐπιπτον ἐπὶ τῶν ὕμων καὶ τοῦ στήθους καστανοῦ καὶ στιλπνοῦ βόστρυχοι μετ' ἀκριβείας οὐλοποιηθέντες. Τὸ πρόσωπον . . . ἄχ! εἶχε δίκκιον δὲ φίλος μου ἀγαπᾶ τοσοῦτον παραφόρως τὸ πλάσμα ἐκεῖνο . . . τὸ μεταξώτὸν λευκὸν κρηδεμνον, τὸ ἐπισκιάζον τὸ πρόσωπον, δὲν ἦτον ἵκανον νὰ καλύψῃ τοὺς ἀπαστράπτοντους μελανούς δρθαλμούς, τὰς ἐρυθροφάσιος παρειάς, τὰ πορφυρᾶ καὶ κατά τι δύκνωτὰ χεῖλη, τὸ λειον τοῦ μετώπου, τὸ κανονικὸν τῆς ρινὸς, τὸ οὐειδές τοῦ πώγωνος, ἀτινα ἥθελον παράγχει λαμπρὸν διόδειγμα εἰς τὸν χρωτήρα τοῦ Τιτικνοῦ ἢ καὶ τοῦ Μουρέλ-

λου. Τὸ δὲ σεμνὸν τῆς ὄψεως, τὸ εὐπρεπὲς τῆς θερισεως, καὶ τὸ εὔτρημον τῶν κινημάτων τοῦ εὐλιγίστου σώματος αὐτῆς, ἐνεποίουν εἰς τὴν καρδιὰν αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας, καὶ μόλις διηγείροντο εἰς τὴν θέαν τῶν θελγήτρων αὐτῆς γγενάτεραι δέξεις.

Ἡ ἀκόλουθος αὐτῆς, ἡτις ἦν θεβαίως ἡ θελαμηόλος, εἶχεν ἔνδυμα ἐξ ἴνδιάνης καφεχρόου λεγομένης τῶν χιλίων γραμμῶν (*mille righe*), ἐσκέπαζε δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὄμους αὐτῆς κρήδεμνον μελανόν. Ἐραίνετο ζωηρὰ, εἶχε πρόσωπον τερπνὸν μὲν πομπειδιῶν στόμα, οἱ δὲ δρθαλμοὶ αὐτῆς ἐστρέφοντο ἀστραπηδὸν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ὡς τι ζητοῦντες.

Ἄμα μὲν εἶδον, ή μὲν πρώτη σεμνούμενη ἔκλινε μᾶλλον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ θέλφαρα, ή δὲ ἄλλη ἡτένισε τοὺς δρθαλμούς; πρὸς ἐμὲ τοσοῦτον προκλητικῶς . . . ἐγώ ἀπεχώρησα καὶ ἐστην παρὰ μιὰ τῶν στηλῶν τῆς ἐκκλησίας οὕτως ὥστε ἐκεῖναι μὲν, κάμψασι γόνυ εἰς ἀπόστασίν τινα ἡ μία τῆς ἄλλης ἐπὶ γονυκλίσιον ὅπισθεν τοῦ ἄμβωνος εἰς ἐπίσκιον τόπον, νὰ μὴ μὲ θλέπωσιν, ἐγώ δὲ νὰ δύναμαι νὰ διακρίω εὐκόλως πάντα εἰσερχόμενον, διότι περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν ἐλευσιν τοῦ Ἑρρίκου, ὅτις τωράντι μετ' οὐ πολὺ εἰσελθὼν μὲ κατεΐδε, καὶ προσπελάσας μὲ ἡρώτησεν ἀσθμαίνων.

— Τὴν εἶδες;

— Τὴν εἶδον.

— Καὶ λοιπὸν;

— Άγγελος!

— Καὶ τώρα; . . .

Ἐννοήσας αὐτὸν τὸν διέκοψη.

— Πηγάνιω εἰς τὴν θεβαϊκὴν τῆς ἐκκλησίας, καὶ σφίγξας τὴν χεῖρά του κατέλειπον αὐτὸν ἐκεῖ.

Λέγεται δτι ἐν ιταλίᾳ δὲ ἔρως ἀναπτύσσεται καὶ ζωτικεῖται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Οὐδεὶς δύναται θεβαίως νὰ παραδεχθῇ δτι τὸ τοιοῦτον συμβούνει κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπίσης δύναται νὲ ἀρνηθῆ δτι ἡ ἐκκλησία ἐκείνη

παρέχει πλεῖστα τὰ στοιχεῖα πρὸς δι-
έγερσιν τοῦ τρυφεροῦ τούτου αἰσθήμα-
τος. Ἐν Ἱταλίᾳ οἱ ναοὶ εἰςίν ἀπαντες
σχεδὸν εὑρεῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Φαν-
τάσθητι ναὸν τοιωτον. Ή εὐρύτης καὶ
ἡ μεγαλειότης τοῦ τόπου θυμιζομένου
διλίγον κατ’ διλίγον κατὰ τὸ ὄψος καὶ
τὰ ἄκρα δὶς διλιγοῦσαν τῆς ἀκμολογίας τῆς
ἀκμοδρτητος εἰς μυστηριῶδες τι σκότος,
καὶ ἀπεικονίζοντος οὕτω τὸ ἀπέραντον,
ἐκθαμβοῦσι τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας ἐ-
ξαίρουσιν. Τὰ περικοσμοῦντα καὶ κα-
θωρατίζοντα τὸ τέμενος τεχνουργήματα
ἀπαλύνουσι τὰ αἰσθητήρια, τὴν δὲ
φαντασίαν ἀφαρπάζουσιν ἡ πλονῶσιν αὐ-
τὴν εἰς τὰ σύχροα καὶ εὐώδη πεδία
τῆς Ἰδανικότητος καὶ τοῦ καλοῦ.—Ἐν
τούτοις οἱ κηροὶ καὶ οἱ λαμπτήρες ἀ-
πτονται τὸ θυσιαστήριον ἀνίσταται
αἴφνης ἐν μέσῳ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ
εὐόσμου καπνοῦ τῶν θυμιατηρίων—ἡ
θεία μυσταγωγία ἀρχεται—αἴφνης δὲ
θυρὸς καὶ γλυκὺς ἥχος διαχέεται εἰς
τὸ ἀχανὲς τοῦ ναοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ θό-
λου μέχρι τῶν ἐνδοτέρων μυχῶν αὐ-
τοῦ μυράκις ἀντιβοῦ ἀναμιγνύσμενος
μετὰ τοῦ μελαγχολικοῦ ἀσματος, διπερ
ἐκπέμπεται ἐκ τοῦ διποσθεν τοῦ θυσι-
αστηρίου ἐγκρυπτομένου γοροῦ αἱ αἰσθή-
σεις καταπλήττονται, ἡ καρδία πάλλει,
ἄρρητα ρήματα ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὄτα,
τὰ δύματα περιπλανώμενα πρὸς ἀνεύ-
ρεσιν ἀγνώστου καὶ δύμως θελκτικοῦ τι-
νος ἀντικειμένου συναντῶνται πρὸς ἄλλα
δύματα ἐπίσης περιπλανώμενα... Τὸ
μυστηρίον ἐτελέσθη.—Ἐνῷ δὲ ρως θυ-
σιάζεται ἐπὶ τοῦ θυμοῦ τῆς θεότητος,
ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνεγείρεται θωμὸς, ἐφ' οὐ
λατρεύσται δὲ ζωοποιὸς τῆς ψυχῆς ἔρως.
Κατὰ δευτέραν φορὰν εἰς τρυγόμην εἰς τὴν
προμνηθεῖσαν Βιβλιοθήκην, ἥτις δὲν εἶναι
πράγματι εἰμὴ τὸ ιεροσκευοφυλάκιον
τῆς ἐκκλησίας· λέγεται δὲ Βιβλιοθήκη
ἥνεκα τῶν ἐν αὐτῇ παρατεταγμέ-
νων χειρογράφων λειτουργικῶν Βιβλί-
ων, κεκοσμημένων πλουσίως δι’ ἔξαι-
ρετων λεπτοζωγραφιῶν. Καὶ λέγεται διτι
τὰ Βιβλία ταῦτα νῦν 29 τὸν ἀριθμὸν,

ἥταν πλείστα, καὶ διτι ἐξ αὐτῶν τινὰ
μὲν ἐλλήφθησαν καὶ ἐστάλησαν εἰς ‘Ι-
σπανίαν ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου τοῦ Βύρ-
γου, διοικοῦντος τὴν Σιένην ἐν ὀνόμα-
τι τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Πέμ-
πτου, ἔτερα δὲ ἐδωρήθησαν τῇ δημοσίᾳ
Βιβλιοθήκῃ τῆς πόλεως ἀλλὰ τὰ το-
αῦτα δὲν ἔχουσιν ἀκριβεῖας, διότι ἀ-
ῆται ἀνέκαθεν 29, ὡς τινες θεναιοῖσιν,
οὔτε δὲ Καρδινάλιος ἐσφετερίσθη ἐξ αὐ-
τῶν, οὔτε εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐδόθη-
σαν· πιστεύεται δύμως διτι τὰ περὶ ὧν
δὲ λόγος εἰσὶ δᾶρον τοῦ Πάπα Πίου
τοῦ Β'. ἔλκοντος τὸ γένος ἐκ τῆς οἰ-
κογενείας τῶν Piccolomini. Τοῦτο ἔ-
νεκεν δὲ Καρδινάλιος Φραγκίσκος Πι-
κολομίνης, συγγενὴς τοῦ ρηθέντος Πά-
πα ἐκάλεσεν εἰς Σιένην τὸν τότε δι-
απρέποντα ζωγράφον Βεναρδίνον. Βέτη-
η τοῦ Βέτου ἐπονομαζόμενον Πιντου-
ρίκιον διπως ζωγραφίση τοὺς τούχους
τῆς Βιβλιοθήκης ταύτης πρὸς τιμὴν Πίου
τοῦ Β'. ὡς καὶ ἐγένετο ἐπὶ σχεδίων εἴτε
ἐν ὅλῳ εἴτε ἐν μέρει τοῦ Ραφαήλου,
καὶ τῇ θοηθείᾳ πολλῶν ἐργατῶν, ἀ-
νηκόντων εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Pietro
Vannucceci ἐκ Περουσίας διδ καὶ Perugi-
no (Περουσιανὸν) μετονομαζόμενου, τοῦ
πατριάρχου τούτου τῆς μεγάλης σχολῆς
τῆς Οὐμβρίας, τῆς καὶ ρωμαϊκῆς μετά-
ταῦτα δινομασθείσης, ἐξ ἣς προῆλθεν δὲ
ἄγγελος τοῦ Οὐρβίου δὲ κατὰ μοιραῖν
σύμπτωσιν φέρων τὸ σηματα Ραφαήλ.
Διδάσκαλον τοῦ τε Ραφαήλ καὶ τοῦ Πιν-
τουρίκιου θεωροῦσι τινες τὸν Περουσινὸν,
ἄλλα πιθανώτερον μὲν οὔτος, ἔχων ἡ-
λικίαν τριάκοντα ὅκτὼ ἔτῶν, διτι κατὰ
τὸ 1483 ἐγεννήθη δὲ Ραφαήλ, νὰ ἐχοημά-
τισε διδάσκαλος αὐτοῦ δὲ τοῦ Πιντου-
ρίκιου, διτις κατὰ ὅκτὼ μόνον ἔτη
ἥν νεώτερος τοῦ Περουσιανοῦ, τούτου
γεννηθέντος μὲν τὸ 1446, ἐκείνου δὲ
τὸ 1454. Οπωδήποτε εἶναι ἡδη ἐτῶν
παραδεδεγμένων διτι δὲ Πιντουρίκιος
νπηρέν ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων καὶ δὲ
σπουδαιοτέρων τῆς σχολῆς ἐκείνης στοι-
χείων, ἥτις ἐν τῇ ἀναγεννήσει τῆς τέ-
χνης, καίτοι παρακαλουθοῦσα ἀκριβῶς; ἢ

τελειοποιοῦσα τοὺς νέους κανόνας διετήρησεν ὅμως τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀπλότητα, αἵτινες ἐν τῷ μέσῳ πολυειδῶν ἀτελειῶν καὶ ἔλαττων μάτων διέκρινε τὴν τέχνην τοῦ μεσαιῶνος. Πρὸς τούτοις εἶναι δὲ πρῶτος ὅστις ἔθηκε τὰς εἰνδνας του ἐν πλήρει δρίζοντι, διὰ δὲ τῆς ἐκλεκτῆς συνθέσεως καὶ τοῦ

εὐδίκτου χρωματισμοῦ τῶν ρωπογραφίῶν ἐν αἷς ἐτοποθέτει τὰ ἀντικείμενα τῶν ζωγραφιῶν του, περιέβαλλεν αὐτὰς ἀρμονικὴν δμοιαλήθειαν.

(Ἐπετειαὶ συνέχεια)

Κ. ΜΕΣΣΑΛΛΑΣ.

ΔΕΚΑΟΚΤΑΕΤΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΙΣ

Η

ΟΙΚΟΚΥΡΟΥΔΑ.

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΔΤΟ ΠΡΑΞΙΣ

ΤΩΝ Κ.Κ. DENNERY ΚΑΙ LEMOIN

ΕΥΧΟΜΕΝΟΣ ΠΡΟΟΔΟΝ ΤΗ ΝΕΑΡΑ ΗΘΟΠΟΙΩ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ

ΦΙΛΟΜΗΛΑ ΜΠΟΥΟΝΑΣΕΡΑ

ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΑΥΤΗΝ ΑΦΙΕΡΟΙ

ὁ μεταφράσας

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΗΡΕΣΙΑ ΓΟΥΤΙΕ (δεκαοκταέτις)
ΑΟΤΙΖΑ ἀδελφή της (δεκαεξάτις)
ΙΣΙΑΩΡΟΣ ἀδελφός της (είκοσαετής)

BENIAMIN ἀδελφός της (δεκατετραετής)
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἐβενουργός.
ΑΛΦΡΕΔΟΣ BAPEN δικηγόρος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Βενιαμίν. Παράθυρον, θύρα ἐν τῷ μέσῳ κλπ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Θηρεσία μόνη, λογαριάζει παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ γράφει.

Ο οικοδεσπότης ἐπληρώθη, ἐπληρώθη

37

Μικρὸν διαιρέτιον ἐπλεῖκῶς συγνοσκευασμένον.
Κομψὸν γαζοφυλάκιον ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκὼν γυναικός. Άριστερῷ τῶν γυθοποιῶν τράπεζα ἐφῆς καίνται διεσπαρμένα τετράδια μουσικῆς, χαρτία
χαρτίων τῆς Θηρεσίας, ἐπέρα τις πρὸς τὸν
ΖΑΚ, ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α'.